

Proloog

Ineens heb ik een bruidsjurk aan. Daar heb ik helemaal geen zin in, maar ik wil ook geen spelbreker zijn. We zijn aan het draaien in Maastricht voor het eerste seizoen van *Echte Gooische Moeders*. Ik ben net verloofd. Maar mijn hoofd staat helemaal niet naar trouwen. Dat gedoe hoeft van mij nu niet. Getuigen kiezen, gasten, een locatie – de moed zakt me in de schoenen als ik er alleen al aan denk. Toch laat ik me meeslepen naar een bruidswinkel om me daar in allerlei jurken te hijsen.

In de winkel krijgen we prosecco. Pauline, Flo, Bo en Kim zijn allemaal superenthousiast. Bo stelt voor dat alle meiden een jurk voor mij uitkiezen. Flo zegt dat ze iets zoekt wat helemaal ‘buiten de comfortzone valt’ en ik denk: o nee.

Eenmaal voor de spiegel denk ik hetzelfde. Hoe is het mogelijk? De jurk accentueert alles waar ik niet blij mee ben. Mijn benen, mijn buik... ‘Het liefst doe ik hem meteen weer uit,’ zeg ik eerlijk.

Ook de andere jurken maken me onzeker. Ik denk aan de meiden te zien dat zij zich eraan ergeren. Alsof ze denken: daar heb je Leslie weer met haar onzekerheid, Leslie die niets leuk vindt, Leslie die altijd moeilijk doet.

Alleen Kim kiest een jurk waar ik me prettig in voel, misschien zelfs mooi. Hij heeft een laag uitgesneden rug van kant. Vanuit de taille valt de witte stof sierlijk naar beneden.

‘Dit is echt prachtig,’ zegt Bo.

‘O, hij is móóí!’ zegt Pauline, met de hand voor haar mond geslagen. ‘Je stráált helemaal.’

Dat lijkt me sterk. Deze aflevering heet ‘Girls Just Wanna Have Fun’. Maar deze *girl* wil vooral van de wereld verdwijnen.

Pauline heeft geregeld dat we naar Maastricht gaan met een privé-vliegtuig. Klein detail: ik heb enorme vliegangst. Alleen al de gedachte aan vliegen zorgt voor een klotsende golf paniek in mijn borstkas. Ik ga nog wel mee naar de hangar op Schiphol om het vliegtuigje te bekijken. Ja ja, heel leuk allemaal. Mijn hartslag stijgt, ik ga sneller ademen. ‘Ik ga dit echt niet doen,’ zeg ik. Het klinkt kalm en vastberaden, terwijl ik eigenlijk denk: niet huilen, niet huilen.

Gelukkig zijn de meiden begripvol. Ik reis ze met de auto achterna.

Ik overleef het passen van de bruidsjurken en daarna volgt het opnemen van de leader. Dat is het standaardfilmpje waarin we ons voorstellen aan de kijker; het komt aan het begin van elke aflevering voorbij. Je ziet ons met z’n vijven lopen, ik heb een roze jurk aan. De regisseur geeft aanwijzingen: ‘Iets vrolijker, dames... Goed zo... We pakken hem weer even op, met iets meer pit.’

Kan ik al naar bed?

Nou, nee. Na de leadershoot volgt een uitgebreid diner op een prachtige locatie: een oud kasteel in Limburg. We hebben een eigen kamer waarin we gaan eten, inclusief eigen ober. Alle meiden hebben zich extra mooi opgetut. Ook ik heb mijn best gedaan, ik maak me voor het eerst sinds tijden op en trek een mooie jurk aan, al ben ik kapot. We zijn al tien uur aan het draaien en ik wil alleen zijn, maar we moeten nog dineren. Ineens is er iets met mijn ademhaling. Ben ik aan het hyperventileren? Dan zou iemand een ambulance moeten bellen.

Ik zeg dat het niet goed gaat. We stoppen even met draaien. Samen met Pauline loop ik naar buiten. Terwijl we aan een tafel-

tje zitten, probeert ze me gerust te stellen: ‘Alles is oké, we gaan gewoon lekker wat eten samen. Meer is het niet.’

Wanneer ik gekalmeerd ben, gaan we weer naar binnen. We worden aan de grote eettafel gezet. De camera filmt mij op de rug. ‘Dan is je gezicht niet in beeld, dat is fijner voor jou.’

We zitten met z’n allen in de statige eetkamer van het kasteel. Flessen drank worden ontkurkt, de sfeer wordt steeds uitbundiger en ik word juist steeds stiller. Pauline is uitgelaten als altijd en probeert mij nog bij het gebeuren te betrekken. ‘Les, kies jij anders even de wijn!’

Normaal gesproken vind ik dat heel leuk, nu kan ik niet eens de menukaart lezen. Ik roep maar wat en bestel ook nog een gerecht.

‘Gaat het wel?’ vraagt Kim.

Heb ik al iets gegeten, gedronken? Wat is er zojuist allemaal gezegd? Het enige wat ik weet is: ik ga dood. Ik krijg geen lucht, ik zit gevangen in mijn lijf. Mijn hart springt bijna uit mijn ribbenkast. Ik adem heel snel en alsnog heb ik het idee dat ik stik.

‘Ik krijg geen lucht, ik ga dood,’ roep ik uit.

Pauline, Bo, Florine, Kim en de crew kijken me verbaasd aan.

Maar ik ga dóód! Waarom doet niemand iets? Ik snap het niet. ‘Bel een ambulance!’ De tranen lopen over mijn wangen en mijn ademhaling wordt steeds hoger.

De crew stopt opnieuw met draaien.

‘Ik wil hier nú echt weg, ik word helemaal niet goed,’ zeg ik.

Pauline gaat rustig bij me zitten. ‘Stoppen,’ zegt ze. ‘Jij gaat terug naar het hotel, in je bed liggen en niks meer doen.’

Ik doe wat ze zegt, al zakt de paniek niet weg. Iemand rijdt me naar het hotel; geen idee of ik in een taxi zit of dat iemand van de productie me brengt. De meiden moeten door.

Op mijn kamer drink ik vier flesjes cola. Vraag me niet waarom. Al die cafeïne is niet goed, maar op dat moment denk ik dat koude cola een rustgevende uitwerking heeft.

Ik bel Goof en jammer: ‘Ik wil naar huis.’

Wat hij antwoordt, weet ik niet, maar hij probeert me gerust te stellen.

Uiteindelijk lukt het me om in slaap te vallen.

Alsof er niets gebeurd is, zit ik de volgende dag op een huurfiets om een tochtje door Maastricht te maken. En weer door.

Het slaat nergens op. Waarom ga ik niet gewoon naar huis? Een week slapen of zo. Het is tekenend voor hoe ik dingen laat gebeuren: iets gaat tegen mijn gevoel in, maar ik doe het tóch. Niet één keer, niet twee keer, maar wel honderd keer. Stel je niet aan.

Het heeft ook te maken met groepsdruk, denk ik. We maken deze serie met z'n vijven en op Instagram kun je precies bijhouden hoe populair je bent. Hoeveel volgers je erbij gekregen hebt, hoeveel de anderen er hebben. Mijn aantallen blijven een beetje achter. Wat kan ik daaraan doen? Waarom volgen mensen wel Florine en Pauline, maar mij niet? Daar móét ik wat aan doen. Op de achtergrond speelt dat de hele tijd mee. Malen, malen, malen. *Echte Gooische Moeders* is een mooie kans om leuke beelden voor insta te maken. Alleen... dat lukt helemaal niet, mijn hoofd staat er niet naar. Toch kan ik aan niets anders denken: leuk zijn, dingen delen, volgers krijgen.

Moises is een paar maanden oud en wat er met me aan de hand is, kan ik niet goed uitleggen, maar ik voel me doodongelukkig. Niemand heeft het nog over een postnatale depressie gehad, ook niet de huisarts, bij wie ik me heb gemeld met zware vermoeidheidsklachten. Zelf heb ik er geen seconde aan gedacht. Ik dacht dat die neerslachtigheid erbij hoorde. Er komt veel op je af als je moeder wordt, héél veel, en je slaat je er maar doorheen, zonder te bedenken of iets 'normaal' is. Ik had geen idee dat dat nog jaren zou duren. En dat het allemaal nog veel erger zou worden.

Het begin

Ik zit net op de middelbare school. Wanneer de school uit is, fiets ik alleen naar huis. Er staat een politieauto voor de deur. Ik schrik er niet eens van. Ik ben al zoveel gedoe gewend.

Snel bel ik mijn beste vriendinnetje. ‘Flo, de politie is bij mij, dus ik kom naar jou.’

Gelukkig woont Florine vijftig meter verderop. Haar huis is mijn toevluchtsoord. Sinds mijn ouders in scheiding liggen is niks meer normaal. Mijn moeder is zichzelf niet meer. Ze doet gekke dingen. Dit keer heeft ze de politie gebeld omdat mijn vader zichzelf heeft binnengelaten in ons huis in Laren. Sinds hun relatie is geklapt, woont mijn vader op zijn kantoor in Hilversum, maar nu zit hij in zijn oude huis om een punt te maken. ‘Dit is ook mijn huis,’ zegt hij stellig. Hij doet het om mijn moeder dwars te zitten. Dat werkt. Zij wordt zo hysterisch dat ze 112 belt. Er komen agenten langs, maar ze zeggen dat ze niets kunnen doen. Mijn vader zit inderdaad in zijn eigen huis; ze kunnen hem niet verwijderen. Mijn moeder schreeuwt en huilt. Na een tijdje vertrekt mijn vader uit zichzelf, punt gemaakt. Deze keer ga ik naar Florine, maar ik ben er ook vaak genoeg bij wanneer hun ruzies escaleren. Wanneer mijn moeder me achteraf over dit incident vertelt, snap ik er maar weinig van. Pap wil gewoon even thuis zijn. Het is toch ook zijn huis? Doe niet zo raar, mam.

Mijn moeder noemt mijn vader haar grote liefde. Daarom

heeft ze zijn avontuurtjes buiten de deur altijd gepikt. ‘Hij voerde ook heel weinig uit in huis. Ik deed eigenlijk alles,’ vertelde ze later.

Als kind wist ik van niks. BAM, op een dag was het ineens klaar. Mijn ouders gingen niet met mij en mijn zus om de tafel zitten om de scheiding te bespreken.

Na de zoveelste ruzie zegt mijn moeder dat mijn vader weer is vreemdgegaan, dit keer met zijn secretaresse (typisch). Hij is echt verliefd op haar, schijnt. Hij verlaat ons huis en bivakkeert vanaf dat moment op zijn kantoor in Hilversum. Mijn vader heeft een bedrijf in kruiden en specerijen. Dat bedrijf bevindt zich op de benedenverdieping van het pand, op de bovenste verdiepingen zijn de slaapkamers en een badkamer.

Ik kan de situatie nauwelijks behappen. Mijn vader is mijn grote held en ineens is hij weg. En mijn moeder haat hem met elke vezel in haar lijf. Het is een harde breuk met mijn leven daarvoor. Het klinkt misschien raar, maar ik denk dat hier het zaadje voor mijn postnatale depressie is geplant. Van de ene op de andere dag raakte ik alles kwijt.

Mijn kinderjaren waren zorgeloos. Ik groeide op in Laren met mijn ouders en mijn oudere zus Lisa. Mijn vader was veel aan het werk en verbleef regelmatig in het buitenland voor zaken. Zijn bedrijf is een echt familiebedrijf, mijn moeder werkte er ook. (Later zijn ook mijn zus en ik er gaan werken, net als Goof.) Mijn moeder was extreem verzorgend. Als ik ’s avonds mijn was in de wasmand gooide, lag het de volgende dag gewassen en gestreken in de kast. Ze hiélp niet alleen met huiswerk, ze máákte het. Voor mijn werkstukken kreeg ik meestal een negen of een tien. Dat vond ik toen heel chill, maar uiteindelijk moest ik naar de mavo, want ik had helemaal niet geleerd om zelf dingen te doen. Mijn moeder deed alles. Ik noem mezelf altijd ‘de domme van de familie’. Mijn ouders en Lisa hebben vwo

gedaan. (Maar daar lach ik om, hoor, ik vind het niet erg.)

Vanwege de internationale handel van het specerijenbedrijf spreken mijn ouders veel talen. Als ze wilden dat ik iets niet begreep, gingen ze over in het Spaans. Zo heb ik als kind een hoop ruzies tussen hen gemist. Volgens mijn moeder zaten er veel dingen niet goed. Nooit veel van gemerkt. Sowieso hebben we alle vier een andere versie van het verleden. Daarom hebben we het er maar niet meer over met elkaar.

Met de secretaresse wordt het uiteindelijk niks, maar kort daarna heeft mijn vader een nieuwe vriendin, Brigitte. Mijn vader is vaak bij haar en neemt Lisa en mij mee naar haar huis, waar Brigitte voor ons kookt. Dat vinden we heel gezellig. Ze maakt een lekkere pasta *carbonara* – dat recept hou ik nog steeds in ere – en we mogen kleding van haar lenen. Fantastisch! Mijn zus en ik zijn heel blij met haar, al vinden we het ook zielig voor onze moeder. Zij zit in haar eentje thuis en wij hebben het gezellig met Brigitte.

Na weer zo'n gezellige avond wil mijn vader ons naar huis rijden. Maar zijn auto is van de parkeerplek verdwenen. Later blijkt dat mijn moeder de auto heeft verplaatst met de reservesleutel. Ze heeft hem ergens om de hoek geparkeerd.

De sloten van het huis zijn ook veranderd door mijn moeder. Ik mag de nieuwe sleutel niet hebben, want die kan ik dan aan mijn vader geven, is haar redenering. Ik heb dus geen sleutel van mijn eigen huis.

Mijn moeder huilt de hele tijd. Maakt niet uit waar. Maakt niet uit wie het ziet. Samen met Lisa gaan we wat eten bij een vast adresje in Laren. We zitten aan tafel, om ons heen geroezemoes van de andere gasten. Lisa en ik zijn stil, terwijl onze moeder zich opmaakt voor een nieuwe huilbui. Ik zie het al aan haar gezicht: helemaal verstrakt. Daar gaan we weer. Mijn moeder snikt en snikt en doet er nog een schepje bovenop, alsof het allemaal nog

niet ongemakkelijk genoeg is. Ze richt zich tot de mensen die aan het tafeltje naast ons zitten, volslagen vreemden, en zegt: 'Mijn man gaat altijd vreemd. Hij is zo vreselijk!' Ik denk: wat gebeurt hier? Wie is deze vrouw?

Aan Jan en alleman vertelt mijn moeder dat mijn vader een soa heeft. Loop je op straat, kom je mijn moeder tegen, begint ze over de zogenaamde soa van haar ex-man. Ik weet niet waar ik het zoeken moet, sta er maar een beetje bij.

Ook zien we mijn vader een keer op een terras zitten en mijn moeder schreeuwt over dat hele terras: 'Klootzak! Vreemdgan-ger!'

Gekke situaties waar ik me geen raad mee weet. Mijn gevoelens zet ik uit.

Gelukkig heb ik Florine en haar ouders. Zij vangen me heel vaak op. Ik mag zelfs een keer met ze mee naar Ibiza. Alleen... ik heb luizen. Mijn hele hoofd zit onder. Mijn moeder haat luizen, op een extreme manier. Daardoor durf ik thuis niet te zeggen dat ik luizen heb. Ik laat ze gewoon zitten en stap met Florine op het vliegtuig.

Eenmaal op Ibiza moet ik het wel vertellen. De handdoek waar ik mijn haren mee heb afgedroogd, zit helemaal vol. Ik zie ze gewoon lopen. Mijn hoofd krioelt ervan.

'Flo, ik heb luizen.'

Ze reageert gelaten. 'O, dan moeten we even mijn moeder roepen.'

Flo en ik slapen samen in één bed, dus zij heeft het ongedierte inmiddels ook. Ik kan wel door de grond zakken.

Els, haar moeder, komt de badkamer binnen. 'Hebben jullie luizen? Dat geeft toch niet, dan halen we even een shampootje.' Wow, zo relaxed kan het dus ook.

Mijn vader heeft een huis in Spanje, niet op Ibiza, maar aan de Costa Brava bij Platja d'Aro. We vierden er diverse vakanties als gezin. Ook wanneer mijn ouders uit elkaar zijn, gaan we er regelmatig naartoe: mijn vader, Lisa en ik.

We zitten in de zon wanneer mijn vader gebeld wordt door een vriend. 'Rob, ik zie Patricia achter een boom staan in de Emmastraat.'

Daar zit het kantoor van mijn vader. En mijn moeder staat daar achter een boom? Huh? Ik bel meteen mijn moeder. 'Mam, waar ben je?'

Ze vindt het een rare vraag, zegt dat ze gewoon thuis is.

'Echt niet, je staat achter een boom in de Emmastraat.'

Ik hoor haar nadenken, dan hangt ze op.

Later gaan we nog een keer met z'n drieën naar Spanje. We komen aan bij het Spaanse huis en ik voel meteen dat er iets niet klopt. Iets is anders dan anders, maar wat?

Zodra we de deur openmaken, vallen we bijna om van verbazing. Ik moet een paar keer met mijn ogen knipperen om het te geloven. Alles is weg. Maar dan ook echt alles. De meubels, de schilderijtjes, zelfs de tandenborstels: weg. Het huis is helemaal leeg. Stiekem heeft mijn moeder alles leeggehaald, samen met een vriendin. Terwijl ze wist dat haar kinderen ernaartoe gingen. Dat vind ik misschien nog wel het ergste; ze laat ons gewoon naar een leeg huis gaan.

Ik bel mijn moeder en zeg dat ik haar nooit meer hoeft te zien.

Kort daarna ga ik ook bij mijn vader in Hilversum wonen. Lisa woont er al. Het huis is totaal niet geschikt om er met z'n allen te gaan wonen; het is echt een kantoorpand, met op de bovenste etage een appartement. Oorspronkelijk was deze ruimte bedoeld voor de compagnon van mijn vader, zodat hij af en toe in het weekend in de buurt van zijn werk kon verblijven. Nu Lisa en ik allebei bij mijn vader zijn ingetrokken, is het echt improviseren. Er moeten slaapkamers voor ons worden gerealiseerd. Tot die

tijd slapen Lisa en ik samen in een tweepersoonsbed. Het duurt nog jaren eer we onze eigen plek hebben. Desondanks voel ik mij meteen welkom bij mijn vader. ‘Dan kom je toch lekker hier?’ zijn zijn letterlijke woorden. Aan mijn moeder heb ik niks. Ze zegt alleen maar dat ze dood wil. Wat moet ik daarmee?

Later denk ik: je had haar moeten helpen. Maar ja, ik was dertien.

Ik ben dan ook een vaderskindje. Maar om nou te zeggen dat hij alles goed aanpakt na de scheiding... nee. Hoewel het thuis gezellig is, is het ook lastig om bij hem te wonen. Hij is weer vrijgezel, en dat merk je. (Met Brigitte is het ook niets geworden.) Er komen veel vrouwen over de vloer. Continu is er een onbekende in huis. Dat vind ik naar. Sommige vrouwen doen heel amicaal. Eentje komt gewoon de badkamer in met haar blote borsten, terwijl ik daar mijn tanden sta te poetsen. ‘Hoiiii, heb jij nog wat te lezen?’

We slapen allemaal op dezelfde verdieping en daardoor worden we vaak geconfronteerd met het liefdesleven van mijn vader. Ik voel me een vreemde in mijn eigen huis. Niet prettig, maar ik zeg er nooit wat van. Ik moet me niet zo aanstellen. Mijn vader is toch lief? Hij regelt toch van alles voor me?

Eens in de maand rijdt mijn vader naar de groothandel, waar hij karrenvrachten eten en drinken voor ons haalt. Argentijnse steak, frambozensapjes; heel luxe. En hij maakt vaak grote schalen nasi. De koelkast is nooit leeg.

Aan de andere kant: er is weinig structuur. De basis is weg. Ineens moeten Lisa en ik grotendeels voor onszelf zorgen. We gingen van een huis waarin alles geregeld was naar een huis waarin weinig tot niets geregeld was. Mijn vader doet bijvoorbeeld niet de was voor mij, dat doet een vriendin van me, Laura.

‘Nou, Les, daar gaan we,’ zegt ze terwijl ze de wasmachine aanzet. Ik weet niet hoe dat moet – en eigenlijk wil ik het ook niet leren. Als de wasmand weer eens uitpult, komt Laura na

schooltijd langs om me te helpen. Uiteindelijk leer ik het zelf, net als koken. Als tiener doe ik alles helemaal zelf.

Oké, soms komt er een vrouw met blote borsten binnen, maar verder hebben mijn zus en ik een domeintje voor onszelf. Al onze vrienden en vriendinnen komen bij ons thuis, het is een paradijsje. Vanaf mijn veertiende ga ik uit, de stad in. De anderen moeten om een uur 's nachts weer thuis zijn en ik denk: goh, waarom? Ik mag van mijn vader doen wat ik wil – roken, drinken, alles. Hij koopt zelfs drank voor mij en mijn vrienden. ‘Dan drinken jullie tenminste fatsoenlijke wijn en niet allemaal rommel door elkaar.’ Op die manier wil hij een beetje de controle houden. Dat er altijd goede witte wijn is, zorgt er inderdaad voor dat we niet aan de Canei en sterke drank gaan. In de kroeg is het later wel een ander verhaal.

De ouders van vriendinnen als Jolien, Jorieke, Renee en Flo zijn veel strenger. Ik mag alleen niet naar de Havanaclub, een foute kroeg in Hilversum. De andere meiden willen daar wel heen, maar ik doe het niet. Zelfs al had mijn vader gezegd: je blijft vanavond thuis, dan had ik geluisterd. Al zegt hij dat nooit. Mijn vader is zelf ook nogal van de feestjes, met jointjes en drank. Gewoon bij ons thuis. Het huis zit vaak vol met vrienden; geen brave ouders uit de buurt, zeg maar. Mijn vader gaat ook vaak stappen. We komen elkaar tegen in de stad en vieren zelfs samen oud en nieuw in een club aan de viptafel. Vind ik natuurlijk heel cool.

In die periode, op mijn veertiende, krijg ik ook mijn eerste echte vriendje. Wat ben ik verliefd op hem en wat vind ik het geweldig om iemands vriendinnetje te zijn, te weten dat iemand echt voor mij kiest. Hij komt uit een steenrijke familie, echt Quote 500-niveau. Zijn vader werkt in de filmindustrie en heeft een enorm huis. De ouders van mijn vriendje liggen ook in scheiding. De boosheid die hij voelt, reageert hij op mij af. Hij is heel agressief en dwingend.

Als we met een groep vrienden zijn, is hij snel jaloers. Waarom lachte ik naar die ene vriend? Hij doet me ook fysiek pijn. Zo grijpt hij me een keer bij mijn keel, ik weet niet eens waarom. Mijn vrienden springen ertussen. Het is allemaal geen reden om bij hem weg te gaan, daarvoor hunker ik te veel naar aandacht. Van mijn ouders hoef ik niets te verwachten.

Vriendinnen hebben al seks, of zijn een beetje aan het experimenteren. Mijn vriendje wil ook seks en ik ga maar gewoon liggen. Fijn is het niet, maar we doen het daarna nog vaker. Genieten doe ik niet. Ik ben vooral blij dat ik dat aan hem kan geven, of zo. Ik ben zó verliefd op die jongen.

Na een halfjaar wordt hij verliefd op een ander. Mijn wereld stort in. Ineens ben ik weer helemaal alleen, verlaten voor een ander. Wat heb ik een liefdesverdriet, ongelooflijk. Thuis in bad zit ik te huilen als een klein kind.

Mijn vader komt bij me kijken. ‘Komt goed,’ zegt hij, ‘komt goed.’ Hij geeft me zo’n vaderlijk klopje op mijn rug. Lief, maar ik heb er niet veel aan. Ik voel me zó in de steek gelaten. Het gaat eigenlijk helemaal niet goed, maar niemand geeft me even een knuffel. Ik stap uit bad en veeg snel mijn tranen weg. *Let it go*, en weer door.

Op school word ik heel vervelend, zo vervelend dat ik word weggestuurd. Ik ben grof tegen de leraren, heb een grote mond, kijk veel af. Ik doe ook heel kinderachtige dingen, samen met Florine. We vullen bijvoorbeeld een vuilniszak met water en gooiën die over de reling de aula in. Pats, alles nat!

Samen met Flo blijf ik zitten. Daarna blijf ik nog een keer zitten en dat is de druppel. Ik moet van school. Ik ben niet te *handelen*, wordt me gezegd in het eindgesprek.

Mijn vader is mee en probeert de situatie uit te leggen. Scheiding, moeilijk-moeilijk, kunnen ze niet met de hand over het hart strijken?

Nee, ik moet echt van school.

Huilend vertrek ik. Aan mijn lot overgelaten.

Mijn vader zegt er niet veel over. Er wordt een nieuwe school gezocht, klaar. Niemand gaat het gesprek met me aan: 'Les, waarom doe je zo dwars?' Een puber, denken ze vast, meer niet.

Stokbrood

Rond mijn vijftiende komt Nicolette in ons leven. Of Let, zoals we haar altijd noemen. Ze is de nieuwe vrouw van mijn vader. Toen ze net wat kregen, had ze de helft van zijn leeftijd: drieëntwintig. Ze is slechts twee jaar ouder dan het vriendje van mijn zus. Dat weet ik nog precies. Ze is precies wat ik niet nodig heb – totaal geen stabiele factor. Ze is niet bezig met mij en Lisa. Ze weet helemaal niet hoe ze een moederrol moet aannemen. Zelf wil ze geen kinderen, daar heeft ze geen enkele behoefte aan. Maar Lisa en ik zijn er wel.

Hoewel, Lisa slaapt vaak bij haar vriendje, zodat ik het bed – en wat ademruimte – voor mijzelf heb. Mijn vader is ook vaak weg, voor zaken of in zijn huis in Spanje. Zit ik daar in mijn eentje in dat grote herenhuis. Er is weinig stabiliteit, niets is voorspelbaar. Dat maakt me onrustig. Gelukkig heb ik verkering met Marc, een heel aardige jongen. Een paar maanden nadat het is uit gegaan met mijn eerste vriendje krijg ik iets met hem. Mijn opa, die ik zo heel af en toe zie op een familiedag, noemt Marc ‘het stokbrood’, omdat hij zo dun is. Het stokbrood is heel goed voor mij. Bij hem is het veilig. Ik ben vaak bij hem thuis, waar zijn moeder lekker voor ons kookt. Hij heeft een heel lieve moeder, Marc komt uit een warm nest. Dat heb ik nodig.

Thuis barst namelijk de bom. Eindelijk heb ik de moed bij elkaar geraapt om mijn vader aan te spreken op zijn gedrag dat me al zo lang stoort.

‘Pap, ik wil iets zeggen,’ zeg ik. Geen idee waar ik ineens de kracht

vandaan haal. ‘Wil je alsjeblieft ophouden met al die feestjes? Het is me veel te druk, en je bent ook nog eens alleen maar met Let bezig.’

Mijn vader reageert niet echt, hij mompelt iets. Toch ben ik blij dat ik het gezegd heb, een kleine last die van mijn schouders is gevallen.

Die avond zitten we samen aan tafel, terwijl Let staat te koken. Ineens draait mijn vader zich naar haar toe, heel theatraal, alsof hij iets officieels gaat aankondigen. Hij zegt: ‘Les vroeg vandaag of we ons wat meer willen aanpassen aan haar. Ze vindt dat we te veel feesten.’

Ik word witheet. Alsof hij me zo, hup, onder de bus gooit. Ik ben boos en verdrietig tegelijk, maar te kwaad om te huilen. Ik kijk hem aan en zeg: ‘Je kunt toch wel een beetje rekening met me houden?’

Let begint te huilen. Dat doet ze wel vaker, maar verder verandert ze niets aan haar gedrag.

‘Als het niet ophoudt dan ga ik weg!’ zeg ik.

‘Oké, dan ga je,’ zegt mijn vader.

Ik bel Marc.

Hij komt me direct halen. ‘Ik neem Les mee,’ zegt hij.

Mijn vader zegt dat ik helemaal nergens heen ga, maar Marc – dun als-ie is – duwt hem aan de kant en zegt: ‘Ze gaat nú met mij mee!’

Ik ben diep onder de indruk. Iemand neemt het voor mij op, wow.

Het stokbrood wordt niet snel boos, maar hij is ook zó klaar met mijn verhalen over mijn vader. Met een klein tasje ga ik met Marc mee naar huis. Zijn ouders zitten niet per se te wachten op een extra dochter van zeventien, maar ik mag toch een tijdje bij hen logeren.

Na een paar dagen komt mijn vader langs om sorry te zeggen. Of ik weer naar huis kom. Nou, vooruit. Ik kan niet lang boos op hem zijn.